

Arrest

**nr. 108 721 van 29 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. DECLERCQ *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 augustus 2011 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 28 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker stelt tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 85 002 van 20 juli 2012 verwerpt de Raad het beroep en weigert hij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 31 oktober 2012 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.4 Op 7 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.5 Op 7 januari 2013 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.6 Op 7 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S.Z.A.

geboren te Bagdad, op (in) x.x.1987

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 07/01/2013(2)

Overwegende dat de betrokkene op 22 augustus 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 5 september 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 februari 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 juli 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 31 oktober 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 november 2012. Overwegende dat de betrokkene op 7 januari 2013 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensbericht dd. 27/02/2012 en een pv dd. 13/08/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn broer Ali werd ontvoerd waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk vernam van een vriend waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van een vriend van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene zonder enig verband met de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 07/11/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

2.2 De verzoeker heeft de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesmemorie in te dienen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker citeert de bestreden beslissing en de toepasselijke wetsbepaling en licht het middel als volgt toe:

“De documenten die verzoeker voorlegde, vormden wel degelijk nieuwe elementen.

Als nieuwe elementen worden beschouwd, gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en alle eventuele nieuwe elementen en /of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen.

Verzoeker bezorgde verwerende partij het originele overlijdensbericht van zijn vriend M. J. A. W., wiens dood rechtstreeks verband houdt met verzoekers' asielrelaas.

Dit overlijdensbericht dateert van 27 februari 2012, terwijl verzoekers' eerste asielprocedure werd afgesloten op 29 februari 2012, oftewel twee dagen later.

Men kan niet ernstig stellen dat verzoeker dit bewijsstuk nog gedurende zijn eerste asielprocedure had kunnen aanbrengen, aangezien het CGVS slechts twee dagen nadat het overlijdensbericht werd opgesteld in Irak, reeds een negatieve beslissing nam. Verzoeker had simpelweg niet de tijd om dit originele document te bemachtigen vanuit Irak en over te maken aan het CGVS binnen deze uiterst beperkte tijdspanne.

Zelfs indien verzoeker onmiddellijk op de hoogte zou zijn gesteld van het overlijden van zijn vriend, quod non dan nog zou het logistiek onmogelijk zijn geweest om de originele overlijdensakte binnen de twee dagen vanuit Irak aan het CGVS te bezorgen. Ook een kopie van het bewijsstuk per fax of email had geen soelaas geboden, aangezien hieraan 'geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het een kopie betreft welke aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden \ zoals aangevoerd werd door verwerende partij in de weigering tot in overwegingname van verzoekers' tweede asielaanvraag van 7 november 2012 (zie stuk 2).

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk de originele overlijdensakte van zijn vriend, hetgeen een belangrijk bewijselement vormt van zijn asielrelaas, tijdens zijn eerste asielaanvraag had kunnen aanbrengen. Op twee dagen tijd kan men immers geen originele akte vanuit Irak naar België brengen. Het overlijdensbericht vormt dus wel degelijk een nieuw element, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt.

Door verzoekers' derde asielaanvraag niet in overweging te nemen, schendt verwerende partij artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht immers wel degelijk nieuwe gegevens aan dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, waardoor verwerende partij geen grond heeft om haar negatieve beslissing op te steunen.

Verder werd ook de materiële motiveringsplicht geschonden. Dit beginsel van behoorlijk bestuur gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval. Verwerende partij stelde immers onterecht dat verzoeker het overlijdensbericht reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Tot slot werden ook de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden. De dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing, doordat er totaal geen rekening werd gehouden met het feit dat men onmogelijk op twee dagen tijd een document vanuit Irak naar België kan brengen. Daarnaast is het ook manifest onredelijk van verwerende partij om te stellen dat verzoeker het Iraakse document dd. 27/02/2012 reeds naar voren had kunnen brengen tijdens zijn eerste asielprocedure, dewelke op 29/02/2012 werd afgesloten.

Omwille van het voorgaande dient het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2 Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeker inhoudelijke kritiek levert op een feitelijk motief van de bestreden beslissing, zodat hij zich in wezen beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu wordt de schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris verkeerdelijk geoordeeld heeft dat hij geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Hij betoogt dat het door hem voorgelegde overlijdensbericht *d.d.* 27 februari 2012 wel degelijk een nieuw gegeven uitmaakt aangezien hij in de onmogelijkheid was dit stuk voor te leggen gedurende zijn eerste asielprocedure. De verzoeker betoogt dat zijn eerste asielprocedure afgesloten werd op 29 februari 2012 waardoor het onmogelijk was om de originele overlijdensakte, opgemaakt op 27 februari 2012, op slechts twee dagen tijd vanuit Irak naar België over te brengen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing de overlijdensakte d.d. 27 februari 2012 in rekening heeft genomen en hieromtrent besluit dat “de betrokkene (dit document) reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 februari 2012 de beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het dossier blijkt echter eveneens dat de verzoeker tegen deze beslissing beroep instelde bij de Raad. Het betreft een beroep met devolutieve werking. Bijgevolg werd verzoekers eerste asielprocedure slechts definitief afgesloten nadat de Raad bij arrest van 20 juli 2012 aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Hieruit volgt dat de verzoeker vanaf de opmaak van de overlijdensakte tot het einde van zijn asielprocedure over een periode van ruim vier maanden beschikte om het desbetreffende stuk voor te leggen aan de autoriteiten, wat *in casu* niet gebeurde. De vaststelling dat de verzoeker de overlijdensakte naar voor kon brengen tijdens de eerste asielprocedure is dan ook correct en redelijk. In elk geval is het betoog van de verzoeker naast de kwestie en toont hij niet aan dat de verweerder *in casu* met miskennis van de hem voorliggende gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoeker het overlijdensbericht had kunnen aanbrengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het begrip ‘nieuwe gegevens’ niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (c) 1 december 2009, nr. 5053). De Raad stelt vast dat voormelde overlijdensakte er slechts op gericht is de verklaringen die de verzoeker tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag aflegde te bevestigen. Deze overlijdensakte heeft bijgevolg geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij deze stukken had kunnen aanbrengen, zoals nochtans vereist bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 51/8 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de bespreking onder punt 3.2 blijkt dat de verzoeker geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht.

3.4 Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de feitelijke vaststellingen afleidt niet kennelijk onredelijk zijn.

Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

3.5 Het eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE